

[Kai Moltke.]

flankerne. Og hvad er NATO-flankerne? Det er på den ene side Norge og Danmark, og det er på den anden side Grækenland og Tyrkiet, de lande, som i 1951 blev knyttet som et appendiks til NATO-pagten på et tidspunkt, hvor der endnu i denne stod, at det var en regional forsvarsaftale, med eftertryk på regional, for landene inden for det nordatlantiske rum.

Nå ja, i 1951 fik vi altså den geografiske begrebsforskydning, at folk åbenbart troede, at Grækenland og Tyrkiet lå i det nordatlantiske rum. Der blev allerede ved denne lejlighed begået visse forsyndelser mod geografien og de regionale aftalers karakter, det skal jeg villigt indrømme, men når man nu taler om udbygning af flankestillingerne ved våbenleverancer til Grækenland, så kan jeg da ikke tro, at man taler om anonyme flanker, der skal udbygges, når vi når frem til de konkrete planer. Så ville jeg tro, at det er i både Tyrkiet, Grækenland, Danmark og Norge, som med navns nævnelse kommer med i den pågældende fremstilling af problemerne, at der skal sættes ind til styrkelse af flankerne. Og så tror jeg på trods af hr. Poul Schlüters indvendinger her om den uskrevede lov, at man ganske konkret gennem flankestrategien kommer til at tage stilling også til sådanne problemer som forsyning af Grækenland med svære våben løbende sammen med den maritime oprustning, som overhovedet er under udvikling i Middelhavsområdet.

Så kommer der jo disse triste ting ind: hvorfor leverer Amerika svære våben til Grækenland i den givne situation? Sikkert ikke fordi man ligefrem elsker hr. Papadopoulos, det vil jeg ikke engang mistænke Nixon for, men jeg tror ud fra ganske kølige amerikanske interesser. Grækenland hører med til flankerne, fordi vi i øjeblikket står i en situation, hvor hovedstormcentret er forlagt til Middelhavet. Og når man taler om styrkelse af FN's politiske og moralske indflydelse og autoritet, kan jeg, uanset hvad man ellers måtte mene om disse ting, sige, at styrke FN i dag kan man kun ved at støtte beslutningen af 27. november, hvor man beskæftigede sig med tilbagetrækning af israelske styrker og en større og mere sikker ordning for Mellemøstens fremtid. Jeg

vil sætte pris på en understregning af, at vi stadig væk står på, at denne, en af de mest vigtige og mest ignorerede beslutninger fra FN, har det danske folkets og den danske regerings fulde støtte. Jeg er en smule betænkelig, når vi ser på de svære våben.

Lad mig til slut sige, at jeg af mit fulde hjerte skal støtte punktet om at søge standset våbenhjælpen til Portugal, og at vi skal protestere mod indblanding i kolonierne. For det drejer sig jo ikke alene om de direkte våbenleverancer, det drejer sig også om, at Danmark, som ikke kan nå op på 1 pct. til u-landshjælp, har en vidunderlig evne til gennem sit erhvervsliv at foretage temmelig mærkelige investeringer de steder, hvor det går værst løs. Jeg mindes en uhyggelig morgen i FN inden for den danske delegation, hvor vi havde fået sanktion til at stemme for de afrikanske landes resolution angående Sydafrika og senere blev udsat for megen kritik, skønt den, der traf beslutningen, var udenrigsministeren, og hvor pludselig en af de tilstedeværende eksperter lod tungen løbe af sig selv og spurgte: ja men har I spurgt ØK i forvejen? Det kan jeg ikke lade være med at mindes.

Somme tider er hr. Sigsgaard lidt for enkel i sine bekymringer med hensyn til Angola. Jeg tror, en eller anden tolk har lært ham om havneanlægget, som danske virksomheder er med til at bygge nu for portugisisk regning i Angola. Men hvad skal vi så sige til, at den danske cementtrust under F. L. Smidths ledelse har opført gennem sine portugisiske filialer alt, hvad der findes af cementindustri i Angola? Hvad skal vi sige til, at farvefirmaet Dyrup foretager vældige investeringer netop i Angola? Hvad skal vi sige til, at selv et temmelig kendt fynsk knallertfirma føler trang til at anbringe sine penge og sine investeringer netop i kolonikrigenes Angola, og til, at disse selskaber i fællesskab træffer alle mulige forberedelser til at benytte den havn, som hr. Sigsgaard med rette var så forarget over, ved at de i fællesskab etablerer en kystdampskibsroute for at lette forbindelserne mellem de forskellige sider af den kyst, gennem hvilken den portugisiske militære invasion foregår? Her tror jeg, at man måske fra regeringens side havde muligheder for at gribe ind, ligesom man for længst skulle have gjort det, hvor